

TARPTAUTINĖS DARBO ORGANIZACIJOS KONVENCIJA Nr. 131

DĖL MINIMALAUS DARBO UŽMOKESČIO NUSTATYMO, YPAČ ATSIŽVELGIANT Į BESIVYSTANČIAS ŠALIS

Tarptautinės darbo organizacijos Generalinė konferencija,

Tarptautinio darbo biuro Administracinės tarybos sušaukta Ženevoje ir 1970 metų birželio 3 dieną susirinkusi į penkiasdešimt ketvirtąją sesiją,

atsižvelgdama į sąlygas 1928 metų konvencijos dėl minimalaus darbo užmokesčio nustatymo mechanizmo ir 1951 metų konvencijos dėl vienodo atlyginimo, kurias ratifikavo daug Organizacijos narių, taip pat į 1951 metų konvencijos dėl minimalaus darbo užmokesčio nustatymo mechanizmo (žemės ūkyje) sąlygas,

atsižvelgdama, kad šios konvencijos atliko svarbų vaidmenį gindamos samdomųjų darbuotojų nuskurdusias grupes,

manydama, kad atėjo laikas priimti naują aktą, kuris papildytų šias konvencijas ir numatytų ginti samdomuosius darbuotojus, kadangi jie gauna nepateisinamai mažą, nors ir visuotinai taikomą, darbo užmokestį, ypatingą dėmesį skiria besivystančių šalių poreikiams,

nutarusi priimti tam tikrus pasiūlymus dėl minimalaus darbo užmokesčio nustatymo mechanizmo ir su tuo susijusių problemų, ypač atsižvelgiant į besivystančias šalis, o tai yra penktasis sesijos darbotvarkės klausimas,

nusprendusi įforminti šiuos pasiūlymus kaip tarptautinę konvenciją,

tūkstantis devyni šimtai septyniasdešimtųjų metų birželio antrą dieną priima šią Konvenciją, kurią galima vadinti 1970 metų konvencija dėl minimalaus darbo užmokesčio nustatymo:

1 straipsnis

1. Kiekviena Tarptautinės darbo organizacijos narė, kuri ratifikuoja šią Konvenciją, įsipareigoja sukurti minimalaus darbo užmokesčio nustatymo sistemą, apimančią visas samdomųjų darbuotojų grupes, dėl kurių darbo sąlygų tokią sistemą taikyti yra tikslinga.

2. Kiekvienos valstybės kompetentinga valdžios institucija, gavusi atitinkamų darbdaviams ir darbuotojams atstovaujančių organizacijų, kur tokios yra, sutikimą arba išsamiai su jomis pasikonsultavusi, nustato samdomųjų darbuotojų grupes, kurioms ši sistema taikoma.

3. Kiekviena Organizacijos narė, kuri ratifikuoja šią Konvenciją, pirmajame pranešime apie šios Konvencijos taikymą, kuris pateikiamas pagal Tarptautinės darbo organizacijos statuto 22 straipsnį, išvardija visas samdomųjų darbuotojų grupes, kurioms netaikomos šio straipsnio nuostatos, kartu nurodydama tokio išskyrimo priežastis, ir vėlesniuose pranešimuose informuoja apie savo įstatymų būklę ir praktiką išskirtųjų grupių atžvilgiu, taip pat apie tai, kaip Konvencija įgyvendinta arba ketinama ją įgyvendinti tokių grupių atžvilgiu.

2 straipsnis

1. Minimalus darbo užmokestis turi įstatymo galią ir negali būti mažinamas; šios nuostatos nevykdymas užtraukia baudžiamąsias arba kitas sankcijas atsakingam asmeniui arba asmenims.

2. Laikantis šio straipsnio 1 punkto nuostatų, visiškai gerbiama kolektyvinių derybų vedimo laisvė.

3 straipsnis

Nustatant minimalaus darbo užmokesčio dydį, kiek tai įmanoma ir priimtina pagal nacionalinę praktiką ir sąlygas, atsižvelgiama į:

(a) darbuotojų ir jų šeimų poreikius, atsižvelgiant į bendrą darbo apmokėjimo lygį šalyje, pragyvenimo išlaidas, socialinės apsaugos išmokas, kitų socialinių grupių pragyvenimo lygį;

(b) ekonominius veiksnius, įskaitant ekonominę plėtrą, darbo našumą ir ketinimus siekti ir išlaikyti aukštą užimtumo lygį.

4 straipsnis

1. Kiekviena Organizacijos narė, kuri ratifikuoja šią Konvenciją, nustato ir išsaugo mechanizmą, pagal kurį, atsižvelgus į nacionalines sąlygas ir poreikius, leidžiama nustatyti ir periodiškai patikslinti samdomųjų darbuotojų, kuriems taikomos 1 straipsnio nuostatos, minimalų darbo užmokestį.

2. Tokiam mechanizmui nustatyti, taikyti ir keisti numatomos išsamios konsultacijos su atitinkamomis darbdaviams ir darbuotojams atstovaujančiomis organizacijomis arba, kur tokių nėra, su atitinkamais darbdavių ir darbuotojų atstovais.

3. Tais atvejais, kai tai atitinka minimalaus darbo užmokesčio nustatymo mechanizmą, numatoma, kad taikant šį mechanizmą taip pat tiesiogiai dalyvauja:

(a) atitinkamos darbdavių ir darbuotojų organizacijos arba, kur tokių nėra, darbdavių ir darbuotojų atstovai lygiomis teisėmis;

(b) asmenys, turintys pripažintus įgaliojimus atstovauti bendriems valstybės interesams, ir, kur leidžia sąlygos, po išsamių konsultacijų su atitinkamomis darbdaviams ir darbuotojams atstovaujančiomis organizacijomis, kur tokios yra, ir kur tokios konsultacijos atitinka nacionalinius įstatymus arba praktiką, paskirti asmenys.

5 straipsnis

Kad visos nuostatos dėl minimalaus darbo užmokesčio būtų taikomos efektyviai, imamasi atitinkamų priemonių, tokių kaip reikiama inspekcija, papildyta kitomis reikalingomis priemonėmis.

6 straipsnis

Ši Konvencija nekeičia kurios nors kitos konvencijos.

7 straipsnis

Oficialūs šios Konvencijos ratifikavimo raštai siunčiami Tarptautinio darbo biuro Generaliniam direktoriui užregistruoti.

8 straipsnis

1. Ši Konvencija privaloma tik toms Tarptautinės darbo organizacijos narėms, kurių ratifikavimo raštus yra užregistravęs Generalinis direktorius.

2. Ji įsigalioja po dvylikos mėnesių nuo tos dienos, kai Generalinis direktorius užregistruoja dviejų Organizacijos narių ratifikavimo raštus.

3. Kiekvienoje valstybėje Organizacijos narėje ši Konvencija pradeda galioti po dvylikos mėnesių nuo jos ratifikavimo rašto užregistravimo dienos.

9 straipsnis

1. Kiekviena Organizacijos narė, ratifikavusi šią Konvenciją, praėjus dešimčiai metų nuo jos įsigaliojimo dienos, gali ją denonsuoti pasiųsdama Tarptautinio darbo biuro Generaliniam direktoriui užregistruoti pareiškimą dėl denonsavimo. Denonsavimas įsigalioja po metų nuo jo užregistravimo dienos.

2. Kiekvienai Organizacijos narei, kuri ratifikavo šią Konvenciją ir pasibaigus 1 punkte nurodytam dešimties metų terminui per metus nepasinaudojo šiame straipsnyje numatyta denonsavimo teise, Konvencija galios dar dešimtį metų, o vėliau galės ją denonsuoti pasibaigus kiekvienam dešimties metų terminui šiame straipsnyje nustatyta tvarka.

10 straipsnis

1. Tarptautinio darbo biuro Generalinis direktorius informuoja visas Tarptautinės darbo organizacijos nares apie visų ratifikavimo raštų ir pareiškimų dėl denonsavimo, kuriuos jam atsiuntė Organizacijos narės, užregistravimą.

2. Informuodamas Organizacijos nares apie gauto antrojo ratifikavimo rašto užregistravimą, Generalinis direktorius atkreipia jų dėmesį į šios Konvencijos įsigaliojimo datą.

11 straipsnis

Tarptautinio darbo biuro Generalinis direktorius nusiunčia Jungtinių Tautų Generaliniam sekretoriui užregistruoti pagal Jungtinių Tautų Įstatų 102 straipsnį išsamius duomenis apie visus ratifikavimo raštus ir pareiškimus dėl denonsavimo, kuriuos jis yra užregistravęs pagal ankstesnių straipsnių nuostatas.

12 straipsnis

Jei Tarptautinio darbo biuro Administracinė taryba mano, jog yra būtina, ji informuoja Generalinę konferenciją apie šios Konvencijos taikymą ir svarsto, ar į Konferencijos darbotvarkę įtraukti klausimą dėl Konvencijos visiško ar dalinio pakeitimo.

13 straipsnis

1. Jei Konferencija priims naują konvenciją, ištiesai ar iš dalies pakeičiančią šią Konvenciją, ir jeigu naujojoje konvencijoje nebus numatyta kitaip, tai:

(a) kuriai nors Organizacijos narei ratifikavus naująją – pakeičiančią konvenciją, nepaisant 9 straipsnio nuostatų, automatiškai tuoj pat denonsuojama ši Konvencija, su sąlyga, kad naujoji – pakeičianti konvencija yra įsigaliojusi;

(b) nuo naujosios – pakeičiančios konvencijos įsigaliojimo dienos Organizacijos narės šios Konvencijos ratifikuoti negali.

2. Ši Konvencija kiekvienu atveju galioja savo forma ir turiniu toms Organizacijos narėms, kurios ją ratifikavo, bet neratifikavo pakeičiančios konvencijos.

14 straipsnis

Šios Konvencijos angliškas ir prancūziškas tekstai turi vienodą galią.
